

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Miasta J.

przeciwko C. H., B. H., G. H. i E. K.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lipca 2015 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt I Ca 81/14,

1. oddala zażalenie;

2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krośnie na rzecz radcy prawnego A.S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Krośnie odrzucił skargę kasacyjną pozwanych wniesioną przez nich osobiście od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 13 maja 2014 r., oddalającego apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego orzekającego ich eksmisję z lokalu mieszkalnego. W zażaleniu na to postanowienie pozwani domagali się jego uchylenia, powołując się na brak wiedzy o przymusie adwokacko-radcowskim obowiązującym przy sporządzeniu i wniesieniu skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Celem przymusu adwokacko-radcowskiego, który obejmuje także wniesienie skargi kasacyjnej, jest zapewnienie temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia odpowiedniego poziomu merytorycznego. Sporządzenie skargi kasacyjnej osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia skargi bez wzywania do uzupełnienia tego braku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, niepublikowane, z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 132/11, niepublikowane, z dnia 21 września 2011 r., I CZ 59/11, niepublikowane oraz z dnia 5 października 2010 r., IV CZ 67/12, niepublikowane). Już więc z tej tylko przyczyny zaskarżone postanowienie odpowiada prawu. Podnieść nadto należy, że wprawdzie Sąd Okręgowy nie wezwał pozwanych do uzupełnienia braku skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, ale materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy (w tym pisemna umowa najmu lokalu mieszkalnego z określeniem czynszu najmu na kwotę 273 zł. miesięcznie - k. 6 akt), a także zasady wiedzy ogólnej i doświadczenia życiowego przemawiają za przyjęciem, że wartość rocznego czynszu najmu lokalu mieszkalnego zajmowanego przez pozwanych z całą pewnością jest niższa od kwoty 50 000 złotych. Wskazuje to na niedopuszczalność skargi kasacyjnej pozwanych także z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

l.n